

27/11

*
Det förvånar oss inte att professor Höjer i sitt svar till oss visar samma arrogans som i sin framställning till Stockholms högskolas styrelse. Vår replik kan bli kort.

1) Sakfrågan om skälen för och emot de skilda sökandena har vi inte

tagit upp, och vi har uttryckligen betonat att vi inte velat beröra denna fråga. Självfallet har därför inte professor Höjers uttalanden i denna punkt medtagits; vi skulle då också ha tagit med ett referat av de skäl som andra framdragit i motsatt riktning och som vunnit stöd av majoriteten inom Högskolans humanistiska fakultet och dess lärarråd.

2) Det är närmast komiskt att professor Höjer åberopar sin stora erfarenhet gentemot professor Lindberg för att därmed försvaga dennes auktoritet och sedan påstår att han inte velat "nedvärdera" Lindberg.

3) Om någon förvanskning är det inte tal. Vi har ordagrant återgivit den del av professor Höjers skrivelse som vi finner visa "en nästan otrolig förmåtenhet". Att professor Höjer använder orden "under sådana förhållanden" är i detta sammanhang ovidkommande, ty det är självklart att det är fråga om de förhållanden som här föreligger eller rättare sagt av Höjer anses föreligga. Lika barockt är påståendet att ordet "totalt" skulle innebära en förvanskning. Antingen måste ju Högskolans styrelse gå på den ena linjen eller på den andra; den ene av de sökande eller den andre måste rimligen utses till professor. I sitt sökande efter räddningsplanor har hr Höjer fallit tillbaka på uteslutningar utan varje betydelse; varför inte lika gärna begära att vi skulle införa hans långa skrivelse i dess helhet?

4) Det långa talets korta mening är att vi har rätt. Professor Lindberg uppehåller likaväl som professor Höjer en professur i historia, och att söka ytterligare nedvärdera Lindberg genom att betona att hans professur bär namnet stadshistoria är inte vackert.

Professor Höjer förklarar den särskilt kritiserade delen av sin inlägga vara "ganska modest". Han bekräftar därmed vårt omdöme om "en nästan otrolig förmåtenhet"; övermodet ackompanjeras ständigt av illusionen om blygsamhet.

30/11

De napoleonska myterna

HUR HAR NAPOLEON betraktats under sin livstid, efter sin död; i den folkliga föreställningen, i litteraturen, i den vetenskapliga forskningen? Amnet har behandlats i ett stort antal utmärkta arbeten, och det vore nu en rimlig uppgift att gå ett steg längre, att ägna en undersökning inte åt Napoleonbildens genom tiderna, utan åt de böcker som sysslats med detta ämne, en historiografi över historiograferna. Även här finner vi djupgående motsättningar, betingade av tid, temperament och åsikter.

Nils Forssell har utgivit en upplysande och underhållande skrift om *Napoleonlegenden från Waterloo till Sedan* (Norstedt, 5: 75). Perspektivet är, såsom bokens titel anger, begränsat; det gäller främst att beskriva Napoleonlegendens innebörd och betydelse under dess politiskt mest verksamma skede, till dess med Napoleon III:s fall bonapartismen som konkurrent till republikanism och rojalism praktiskt taget försvann ur fransk historia. Forssell skildrar hur det av kejsaren på St Helena utformade självporträttet — Napoleon som fredsvän, liberal och nästan demokrat — smälte samman med den folkliga

Napoleon som Italiens befriare. Allegori efter en anonym gravyr.